

Шпаки і Сова

Сергій Пантюк

Надвечір'ям гомінким
До галявини
позліталися Шпаки
Із гущавини.

Зупинила їх Сова,
Звівши крила:
"Я красуня лісова!
Зрозуміло?"

Неймовірна, незбагненна,
В мене пір'я, наче шовк.
Залицяються до мене
Грак, Орел і, навіть, Вовк...
Так що вам, страшки чубаті,
Краще й поруч не літати!"

З'ясувалось, що Шпаки —
Хлопці ввічливі.
Й хоч були вони таки
Трохи знічені,
Згуртувались і хутенько
Піднесли Сові люстерко,
Непомічені.

Ще такого не бувало,
Ліс, мов громом розірвало!
Й навіть Курка глухувата
Із найдальшого села
Чула як репетувала
Перелякана Сова,
Що забила у дупло,
Аж за нею загуло!

А Шпаки собі літають,
Креслять траєкторію
Й дітлахам розповідають

Цю сумну історію...